

Apa trece, pietrele rămân

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Lasă, minune, valurile tulburi
Să curgă pe pustii, n-am să amân
Să cultivăm metafore în cuiburi,
Că apa trece, pietrele rămân.

Nu te opri preț de-o furtună, două,
Și lasă-mă să te dezmiard pe sân,
Închide geamul mat, afară plouă,
Dar apa trece, pietrele rămân.

Vei fi mereu iubirii călăuză,
Te simt zburdând în sânge și-n plămân,
Îmi ești mireasă, zee, muză,
Când apa trece, pietrele rămân.

- Mă învoiesc să las în urmă norii,
Furtunile ce mă străbat păgân,
O să aștept pe plaje iar cocorii,
Că apa trece, pietrele rămân.

Voi depăși-ncercările și pasul
Va traversa abisul ferm, stăpân,
Prin timpuri albe ignorând impasul,
Că apa trece, pietrele rămân.

La pieptul tău sunt caldă ca ispita,
O pâine coaptă-n țeșutul ars cu fân
Și încă trec emoția prin sita
Destinului. Mereu o să rămân.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif